

היליון מס' 1771 * כיב בכסלו תשס"ב * 7 בדצמבר 2001
(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

מכתב שקיבלתי דרך ה - E. MAIL מרובין, אשר נמצאת במיאמי
והלב שלה כאן איתנו, והריהו כלשוננו.

**Tell me what is expected
the entire world is talking and fearing the
inevitable.
Tell me everyone we know is ok
Tell me that we will not loose
anymore innocent lives.
Tell me what you discuss in class with your students
to justify this.
Tell me that there is a vision on the horizon. Tell me.
I miss you all and my prayers are with everyone.**

Love Robin

דבר המערכת

כל מה שאני באמת הייתי צריך/כה לדעת אי פעם למדתי בגן הילדים
את רוב הדברים שאני באמת צריך לדעת לגבי איך לחיות ואיך להתנהג.
אני למדתי בגן הילדים.
בינה לא נחשבה כפסגה של הר, אלא שם בארגז החול של גן הילדים.
אלה הם הדברים שלמדתי: להתחלק בכל. לשחק באופן הוגן.
לא להרביץ לילדים. להחזיר דברים למקום בו מצאת אותם.
לנקות את הבלגן שאתה עשית.
אל תיקח דברים שלא שייכים לך. תגיד סליחה כשאתה פוגע במישהו.
טול את ידיך לפני האכילה. הורד את המים בבית השימוש.
עוגיות חמות וחלב קר אלה דברים שעושים לך טוב. חייה חיים מאוזנים.
למד קצת, חשוב קצת, צייר, אייר, תשיר תרקוד ותשחק ותעבוד קצת כל יום.
תפוש תנומה כל יום אחרי הצהריים.
כאשר אתה יוצא אל העולם, שים לב לתנועה בכבישים, - תמיד להחזיק ידיים ולהישאר ביחד.
שים לב לפלאי העולם. זכור את הזרע הקטן בכוס הפלסטיק.
השורשים גדלים כלפי מטה והצמח גדל כלפי מעלה ואף אחד לא יודע באמת איך ולמה, אבל כולנו
ככה.

דגי זהב וחזירי ים ועכברים לבנים ואפילו הזרע הקטן בכוס הפלסטיק - הם כולם מתים. כך גם

אנחנו.

ואז זכור את הספר של דיק וג'יין והמילה הראשונה שלמדת שם, המילה הגדולה מכולם - הסתכל. כל מה שאתה צריך לדעת נמצא שם בפנים איפה שהוא. דברים כמו - חוק הזהב של: ואהבת לרעך כמוך, אהבה, תברואה בסיסית, אקולוגיה, פוליטיקה וחיים שפויים.

חשוב, איך העולם היה יכול להיות מקום טוב יותר, אילו כולנו - כל העולם - היינו יכולים לאכול עוגיות וחלב כל אחת צ' בשעה שלוש בערך ואז לשכב תחת השמיכה ולנוח.

אילו הייתה לנו בכל ארץ, מדיניות בסיסית, תמיד להחזיר דברים למקומות בהם מצאנו אותם, לנקות ולסדר את הבלגן שאנחנו עשויים.

כל זה עדיין נכון, ולא חשוב בן כמה אתה, כאשר אתה יוצא אל העולם, זה הרבה יותר טוב להחזיק ידיים ולהישאר יחד.

מאת: רוברט פולגאם (תרגמה שושנה ש.)
מתוך הספר: CHICKEN SOUP FOR THE SOUL

כולם עוזבים ואתם באים?

למרות השבר הכלכלי אידילוגי, זרם הנקלטים לקיבוץ לא פוסק * מאות משפחות פונות מדי שנה למחלקת הקליטה (רובם, אגב, מבקשות "קיבוץ קלאסי") * בימים אלו נמצאות 200 משפחות בהליכי קליטה ב - 80 קיבוצים * הצצה אל "המשוגעים" שהחליטו לנטוש עתיד כלכלי מבטיח בעיר - כדי לגעת ב"חלום הקיבוצי" * עוד לא אבדה תקוותינו.

בשנתיים האחרונות הצטרפו לקיבוצים כאלפיים - (2000) נקלטים. אמנם מדובר בטיפה בים "השבר הדמוגרפי", אבל גם זה משהו. במחלקת הקליטה הקיבוצית - שהסבה את שמה ברוח הימים האלו למחלקת צמיחה דמוגרפית - אומרים שמספר הפונים גדול בהרבה, כ - 12 משפחות בכל שבוע, אבל הסינון הראשוני ומבחני ההתאמה היסודיים מפילים חלק מהפונים על הסף. וזה לא הכל. בניגוד לגל הקליטה האדיר של שנות השמונים, אז נקלטו בקיבוצי התנועה כשלושים אלף (30.000) ! איש בתוך חמש שנים, מושם הדגש בקליטה העכשווית על איכות ולא על כמות. בין הנקלטים והנקלטות החדשים ניתן למצוא בעלי מקצוע מתחום הרפואה, עורכי דין, ניהול עסקים, ושאר "מקצועות חופשיים", שנשנו עבודה מסודרת ועתיד כלכלי מבטיח בעיר - כדי לגעת ב"חלום הקיבוצי" למענם ולמען צאצאיהם.

מתוך כתבתה של: קרני עם-עד בעיתון "הקיבוץ"

רותי גדליזון, ביקשה לפרסם פתיח זה של הכתבה מתוך עיתון הקיבוץ, ומבקשת ליידע אותנו שהוועדה מתחילה לדון בנושא קליטה, ורוצה / מבקשת תגובות מציבור החברים

ימי הולדת

9/12 שגיא כץ

פרי פינק
אנה מרקוסון
נווה שלום כמחן (נכד ארנולד)

10/12 אמרי סולומון
איתי עדר
שי מרקוסון

11/12 עינה איתם (נכדה ארנברה)
ימית אילון
סיון שינגזיכט
ארז פרנק (נכד)

12/12 אביטל ניומן
איריס וולפין
איתי בן זאב
עמיר שחר (נכד סמברה)
יואל מרקוסון

13/12 אפרים מעין
מרים קנדל אלמן
דני סמברה

14/12 בלהה אילון

15/12 טומי עמית
איתמר עדר
תאיר כהנה (נכדה ר. כהן)

ימי נישואין

10/12 גליה ועדי שוורץ
15/12 ג'ין ואיזק תלם-פוטש

בן נולד
לנטשה ושחר כמחן
נכד
לסבים שמחה ודאגלס.
לכל המשפחה המורחבת
מזל-טוב!
מכלנו.

מה נשמע?

(נראה לי שחלק מכתבה זו התחרבש בדואר האלקטרוני ואם אכן כן, אשלים בשבוע הבא - ד.א.)

שבוע, פגש אותי במדרכה וקרא בגיל: 24 מ"מ! "משהו, משהו, נכון?" בינתיים כבר הגענו ל-79.9 מ"מ ומבטיחים לנו עוד עד להוצאת העלון.

- ואם כבר מדובר במשפחת ארנברג, אז איחולי "מזל טוב" מכל הלב לבקי ובני המשפחה לרגל נישואי עיינה, הבת של מירב, לבחיר ליבה - עמיחי השבוע, שמעכשיו נדע רק שמחות.
- מקהלת הגליל העליון מתכוננת, כמו בכל שנה, לכבוד חג המולד, לשיר את "המשיח" באבו-גוש. ג'וני אומר שכל השנה הם שרים ו"משיח לא בא!"

- מי שעוד זוכר, או עדיין מעז, נסיעה באוטובוס לירושלים ואת התחנה המרכזית המצ'וקמקת בעיר הקודש, חייב לראות את התחנה החדשה שזה עתה נפתחה. בניין ענק, קניון מבריק, מדרגות נעות והאוטובוסים יוצאים מהקומה השלישית. סידורי בטחון מחמירים במיוחד בכל הכניסות, דרך אגב.

- בליל שבת זה, איילון מסר מבטיח לנו (אף על פי כן ולמרות הכל) ערב של שירה בציבור במועדון בליווי שקופיות וגיטרה. אז בואו ועזבו את הטלוויזיה.

- קצת באיחור, אני רוצה להודות לחברים שהשתתפו והביאו את החפץ היקר להם למועדון. לכל הדעות - היה זה ערב נחמד ומעניין. גולת הכותרת, בלי ספק, היתה התצלום הענק של יוחנן ז"ל שמינה הביאה - והוא בן 17, בלי זקן, עם כובע מצחיה ומה זה יפה!!

- בדף הספורט של עלון בייס "עמק החולה", קראתי שאריק אילייב שלנו זכה במדליית זהב בקפיצה לגובה, וימית איילון הצטיינה ב"הדיפה" - כדור? כידון? כל הכבוד והמשיכו.

- חנוכה בפתח וכרגע ככל שידוע לי - שתהיה תהלוכה וגם שירה וסופגניות ב-12/9 בחדר האוכל, מסיבה בליל שבת ב-12/14 וסדנת התלתונים ב-12/16.

אז שיהיה לנו חג אורים שקט ואפילו קצת שמח.

בינתיים - שבת שלום - **אלה**.

* ועוד פירור קטן מפי הטף ששמעתי היום מסבתא אחת.
דיאן מספרת שלא מזמן קיבלה קלנועית.
השבוע כשהגיעה לביקור משפחתי אצל ההרמציים,
קורין נכדתה שאלה: סבתא באת לבקר אותנו עם הסבתא'מוביל שלך?!

ש.ש

תגובה קצרה לשושנה שרקי -
עורכת העלון

את צודקת בזה שהעלון בתקופה האחרונה הפך להיות ריק ודל - מעט מאוד חברים כותבים ולכן הוא הפך להיות לא מעניין. אך התשובה לכך אינה כמו שכותבת אורה ליפין בעלון אילת השחר "הם מפחדים", כלומר חברים נמנעים מלהביע דעתם מתוך פחד. אין הדבר כך אצלנו. אז למה בכל זאת לא כותבים? היו כותבים הרבה בעבר הלא רחוק (אני מדברת על שנה - אפילו שנתיים). כתבו וכתבו ביקורת, כתבו רעיונות, כתבו הצעות, בקיצור הכל אשר על לבם.

הבעיה היא שלא הייתה תגובה, לא מהממסד שהיה צריך להתייחס ולא מאף אחד שהיה צריך לענות ולהגיב.

כמה פעמים אפשר לכתוב בלי לקבל מענה? אני זוכרת את הכתבות של נטע שהעלתה הצעות ומשאלות בלי סוף. מי ענה לה? מי התייחס?

ולכן שושנה, אל תתפלאי שלא כותבים. זה לא באשמתך - אך אל תאשימי את החברים. לחברים נמאס, נמאס להם שלא מקשיבים להם, נמאס להם מכל הדוחות המערפלים והמספרים שלא מבינים. נמאס להם מכל המנהל. זהו, כתבת!

האם תהיה תגובה?

יעל נמנוב

אחריות החבר בפרנסת משפחתו

אינני מבין למה גל העזיבות של משפחות "צעירות", כל כך לא מובנת. מאותו הרגע שהחלטנו שחברים שונים לא יהיו שווים במשכורתם, ושאחריות לפרנסת המשפחה היא על החבר, קבענו גם שרמת החיים תהיה שונה בין משפחה למשפחה. מכאן ברור גם שמשפחה שלא יכולה למצוא כאן באזור, פרנסה הולמת לצרכים שלה ולרצונות שלה, תהיה צריכה ללכת למקום אחר שנראה להם אפשרי יותר. זה לא רק אצלינו, - ככה זה בכל העולם והחוסן החברתי שאיפשר לחברתנו לשרוד בתקופות כלכליות קשות, לא קיים - כי החלטנו שזה לא הדרך שלנו. ההפתעה היחידה בשבילי היא - למה לא לקחנו את זה בחשבון כאשר כך החלטנו?

נכון שהעניין בכלל לא פשוט - גם לא למשפחות העוזבות. נכון שזה ישפיע על עתידנו ולא לטובה. לא חסרות דוגמאות של חברה בתקופת המיתון בעולם הרחוק וכל מי שקצת מתעניין, יודע את זה. עכשיו זה התור שלנו לסבול וזרקנו את חגורת ההצלה לפח הזבל של ההסטוריה.

לי אין רעיונות איך אפשר להגיע לחוף בשלום, כי גם בעולם אין חכמים בנושא זה. לפי דעתי, רק אפשר לקוות לזמנים טובים יותר ולהמשיך בשגרת החיים.

דוד קולט

מהמרפאה מוסרים

לידיעת החברים כולם, מחיר התרופות O.T.C. עלה.
כך שלא תהיינה הפתעות בנידון.
אז להיות בריאים - זה חשוב ! (ואם זול).

בשם המרפאה

חודש דצמבר היי ציוניוני הדרך

- 1946 - ראשונה החברים, ממעפילי ה"יגור", משתחררים מקפריסין ומגיעים לכפר בלום.
- 1951 - 16 ילדי מעברות, שנפגעו משטפונות, מגיעים למשק לתקופה קצרה (מבצע "קורת גג").
- 1955 - האסיפה הכללית מחליטה של צורת השימוש בכספי ה"שילומים" שחברים יקבלו מהרמניה.
- 1961 - לול מספר 8 עולה באש ("ברודר" לא תקין).
- 1965 - החלטה על "קוורום" לניהול אסיפות: לפחות 30 חברים, לאחר המתנה של 15 דקות.
- 1971 - צריף שוודי ז' נשרף כליל, תנור נפט שנפל גרם לשריפה.
- 1976 - הופעת "כל סוטה" מספר 1 (העורך: דני נמלי).
- 1982 - טלפון ציבורי ראשון במשק, ליד המזכירות הטכנית.
- 1985 - הפסקת הנוהג של "קבלת שבת" משותפת בחדר האוכל.
- 1990 - מתחברים לרשת השידורים בכבלים.
- 1996 - תרצה בן דוד מחדשת את מסורת "קבלת השבת".
- 2000 - סגירת משק הילדים.

יצחק עדר

יזכור

כ"ה בכסלו תש"ג (1952) משה דוארי
כ"ח בכסלו תשמ"א (1981) גב' חנה יודאיקין
כ"ח בכסלו תש"ן (1989) מר אלף אנדרס
כ"ט בכסלו תשמ"ב (1982) אסתר ויטהם.

ספורי ג'ינאן - 12

אני רוצה לגעת בכמה נושאים נוספים של חיי היום-יום. הרצפות עשויות מרצפות, כמו אצלנו, אבל טרם השתלטתי על טכניקת הניקיון. במקום מגב וסמרטוט רצפה יש סחבה עשויה רצועות בד שחור. קשה לשטוף ממנה את הסבון, לא ניתן בכלל לשחות ממנה את המים, ובקיצור, דרושים שנים של ניסיון מעשי כדי לעבוד אתה בצורה יעילה. אצלי הרצפה תמיד מוצפת בגמר העבודה, למרות כל המאמצים. הייבוש קריטי, כי כל טיפה שנופלת משאירה נקודה שחורה אחריה כשהיא מתייבשת, ואם דורכים על קטע רטוב, משאירים עקבות שחורות בכל מקום שהולכים. אפילו סוליות נעלי הבית שאני נוטלת בתוך הדירה אוספים מספיק אבק שומני כדי להשאיר עקבות, ואם אני חולצת אותם כדי שיתייבשו, אזי עקבותיי כמו עקבות ששת באי של רובינסון קרוסו. לעתים קרובות אנשים חולצים את הנעלים בבואם לביקור, או לפחות מבקשים אישור לא לחלוץ. במשך בית מסודר תמצאו כמה זוגות "סנדלי אילת" ליד הכניסה.

הנושא השני הוא תרבות התה. פריט שכיח וסטנדרטי בכל מקום הוא מי-חם בגודל שלושה ליטר המשרת את שתית התה בשרשרת בלתי נגמרת. המלצרית במסעדה מוסיפה מים חמים לספלי הלקוחות, בערך כמו שמגישים מי קרח בארצות הברית. התה חינם, כמו מי הקרח. רואים בקבוקי תרמוס ענקיים בכל פינה במוסדות. תמצא אחד בחדרך במלון, חצי תריסר במסעדה, כמה בכל פינה של כל משרד. תשכחו ממים רותחים נוסך אנגליה, תשכחו מטקס התה היפני: פשוט יוצקים מים חמים מהתרמוס על עלי התה בספל, וכשהספל מתרוקן, מוסיפים מים לאותם עלים. בשלב זה הם רוויי מים וכבר לא צפים - אבל מהספל הראשון קשה לא לאכול חלק מן התה. ממלאים את התרמוסים מדוד מרכזי בכל שלוש קומות של בית מלון, או בפרוזדור של משרד, או מול חדרי המגורים של קומונה. כבר ב-6.30 בבוקר סטודנטים עומדים בתור על יד הדוד כדי למלא כמה שאפשר תרמוסים, ובמשך היום חוזרים לקחת עוד.

אנשים נושאים אתם לכל מקום צנצנות תה מכל הסוגים, כדי להיות מצוידים לכל מפגש עם מים חמים. לעתים קרובות הצנצנות נראות חצי מלאה בזרדים יבשים - כך זה נראה - לא נראה שיש בה מקום למים חמים. כל צמח כנראה משמש חומר גלם לתה, אבל אני אינני יודע להבדיל בין הצמחים השונים. חוץ מזה, התה בדרך כלל לא חזק די הצורך כדי להסתיר את הטעם הבוצי של מי הנהר הצהוב (THE YELLOW RIVER). הסינים, עם כל הצמחים האלה, לומדים לימודי תואר בסוגי התה, בטעמים השונים, ובפעולתם הרפואית. מה איכפת לי. מצאתי חנות בו מוכרים קפה אמיתי, טרי.

ה'ורה' נאי (תרגמה יוהנה)

"אדמה אדמתי רחומה עד מותי"

שידור אקטואליה 01/11/30

ה-אסימטריה הבולטת בין ישראל והערבים בכלל, והפלשתינאים בפרט היא במישור התרבותי במגוון רחב של תחומים, כאשר המשמעותי ביותר מבחינה מדינית, בכל הקשור להסדר קבע בינינו, הוא הגישה לאדמה.

הגישה הישראלית, למעט בקבוצות המשיחיות למיניהן בקרב הסקטור הדתי הלאומי, הגישה הישראלית לאדמה משקפת את התרבות המערבית הרואה באדמה ערך מדיני מבחינה טריטוריאלית מדינית וריבונית של המדינה.

בחברה המודרנית, במיוחד בעידן ההיי-טק מתנהגים אנשים במוביליות יתר, והם נכונים להעתיק את מקום מגוריהם למקומות אחרים, בקלות יתר, כפי שהפרנסה מחייבת. בחברה כזאת האדמה היא נדל"ן, מוצר שניתן לסחור בו. גם מיעוט האזרחים שעוסקים בחקלאות בחברה המודרנית, רואים את האדמה כאמצעי ייצור בלבד ומוכנים לנטוש אותה למען תחליף כלכלי ראוי יותר. לעומת זאת האפיונים של גישתם של הפלשתינאים לאדמה הם של חברה מסורתית אגררית. דהיינו, קשר הדוק ביותר שקובע את טעם החיים.

פרטים ומשפחות מעוגנים היטב באדמתם, ששורשיהם העמוקים בה בני מאות שנים וכל דור במשפחה ירש את האדמה מהדור שלפניו. לגביהם האדמה היא מקור העושר והכבוד ולא ניתנת להעברה. חברה כזאת היא סטטית במובן הגיאוגרפי ובניה אינם נכונים להעתיק את מקום מגוריהם. האדמה איננה ניתנת לסחירה או להחלפה אלא להמשך הקיום ולהבטחת הדורות הבאים, תוך כדי נאמנות לאבותיהם.

הגישה מסבירה את דרישת הפלסטינים "לזכות השיבה" לפליטים, שדורשים לחזור לאדמות אבותיהם מלפני חמישים ושלוש שנה. הא-סימטריה התרבותית בכל הקשור לאדמה מעלה מכשול רציני לכל הסדר עתידי בינינו לבין הפלסטינים. היא גם מסבירה את איכות היחסים עם המיעוט הערבי, אזרחי המדינה, אף שחלק מהם התמערבו בהשפעת החברה היהודית.

לא בכדי שמו אבות הציונות את ההתיישבות החקלאית במרכז העשייה כי היא שימשה כסמל לנורמליזציה של העם. החקלאות מחזירה את היהודי, שעל פי תפישת הציונות, התנוון במשך אלפיים שנות גלות, לאדמה המעגנת אותו בחזרה לארץ אבותיו. עבודת האדמה היא החיבור האמיתי עם הארץ. עבודת האדמה מביאה את הגאולה האמיתית לעם היהודי אחרי אלפיים שנות גלות ומשרישה את עובדיה בקרקע.

עד כאן היחס של הערבים לאדמה ושל הציונות הקלאסית לאדמה די סימטרי, כאשר עבודת האדמה הציונית משיגה שתי מטרות: האחת היא חזרה לאדמה כערך ציוני קרי: גאולת העם, והשנייה היא מודרניזציה של החקלאות. לא גידולי בעל במשק אוטרקי התלוי בגשמי החורף, כמו אצל הערבים, אלא שימוש מאסיבי במים להשקיה ושיטות עיבוד מודרניות כדי להגביר את היבולים ולקיים רמת חיים מערבית. הגידולים הציונים כגון תפוזים וכותנה הפכו להיות סיפור הצלחה בקנה מידה בינלאומי אך הם צמאים למים. הציניקים היו אומרים שמשמעות מכירת התוצרת החקלאית הזאת לאירופה ולארצות שופעות מים אחרות, כמוה לייצא מים מארץ מידברית לארצות שופעות מים.

עם התפתחות המדינה וגידול האוכלוסייה, דרבות המים לא הספיקו ושנים רצופות של היעדרות ענני הגשם הגבירו את המחסור במים. הדבר גרם להעלאת מחיר המים והחקלאות הציונית המפוארת החלה להצטמצם ויחד איתה גם הערכים הציוניים. מסתבר שבעולם הגלובליזציה שמהווה אנטיזה לציונות הקלאסית, יותר כדאי מבחינה כלכלית, לייבא מוצרים חקלאיים זולים מארצות רחוקות השופעות מים, מאשר לגדל אותם בארץ, שהיא מדברית ושחונה.

עם ירידת קרנה של החקלאות, האדמה חדלה לשמש סמל הציונות שמעגנת את העם היהודי באדמת הארץ ושוב נוצרה א-סימטריה ביחס לאדמה בין היהודים והערבים. הערבים עדיין קשורים לאדמותיהם כתמיד ואילו אדמות היהודים עברו יעוד חדש - אמצעי יצור מסוג אחר התואם את הערכים של חברה מודרנית המובילית: נדל"ן והקמת שכונות מגורים. בכך החלשת הקשר החקלאי עם האדמה יוצרת לכאורה גישה של ארעיות של היהודים מול גישה הקבע של הערבים, דבר המעודד את הדרישה ל"זכות השיבה". על הרקע הזה, "הקשת המזרחית", קבוצת האינטלקטואלים המזרחיים, מבקשת לבצע ייחודי הריגה של הציונות הקלאסית על ידי נשול מבצעה מאדמתם.

מאת **אריה וולפין**

פרוייקט המתנדבים לקו התפר

מיד לאחר שראיתי את המודעות בתקשורת, החלטתי להתנדב. אמרתי לעצמי: סוג זה של פעילות - סיורים, תצפיות, שמירות, מארבים וכ' מוכר לי מהמילואים בעבר, ואם השירות הזה יכול לעזור ולו אפילו מעט, אין סיבה לא להתנדב. במקרה והשירות יהיה קשה, התנאים לא יהיו טובים והאווירה לא תהיה לרוחי, הרי מדובר בתקופה קצרה של 12 יום והיא חולפת מהר.

כבר ברגע הפגישה בתחנת האיסוף ברידינג הרגשתי באווירה מיוחדת. כולם באו מרצונם, אין קיטורים, איש לא נדחף, אווירה טובה עם הרבה הומור וכך זה נמשך גם באימונים ובתעסוקה עצמה.

במחזור שלי (מחזור ד') מספר המתנדבים היה כ-55 איש, הפעילות התבצעה בארבעה אזורים - אזור

בת חפר, ליווי מכוניות בקטע הצפוני של כביש הבקעה, אזור עמק בית שאן ובמרחב התפר בגלבוש ובאזור אום אל פאחם, בו יצא לי לשרת. המגורים היו בבסיס משמר הגבול באזור מגידו, תנאי המגורים ויחסם של החיילים אלינו היו טובים מאוד. הפעילות המשותפת עם משמר הגבול ועם חיילים סדירים והאווירה הייתה מצינת, כל גורמי הביטחון מעריכים מאוד את העזרה והדבר מורגש ביחס שניתן לנו. לחיילים הסדירים היה קשה בהתחלה להבין איך אנשים מבוגרים מתנדבים לצבא, אבל לאחר מכן אפשר לחוש שהדבר תורם למוטיבציה שלהם, היות וגם הם חשים באווירה המיוחדת ששוררת בקבוצה. מרחב התפר הוא שטח גדול מאוד וצה"ל לא יכול לאבטח את כלו בו זמנית. יש מקומות שבהם התצפיות והסיוורים נערכים אך ורק ע"י פרויקט זה ותושבי הישובים אומרים בפירוש שנוכחותם של כוחות ביטחון מוסיפה לביטחונם האישי כאשר הם נעים בכבישים. מעניין לשוחח עם פלשתינאים וערבים ישראלים העוברים מישראל לרשות ובכיוון ההפוך, בדרך כלל למטרות פרנסה. אני מוכרח לציין שבמקומות שהייתי נוכח היסם של כוחות הביטחון (משמר הגבול, חיילי הסדיר ואנחנו) לפלשתינאים תוך כדי בקידות מטענם והתעודות היה בדרך כלל הוגן. המתנדבים לפרויקט היו ממקומות שונים (ערבים, קיבוצים, מושבים) מכל הגילאים 21-73, ובעלי מקצועות שונים. כולם ציינו במשך השירות ובייחוד בשיחת הסיכום את הרגשתם הנהדרת ואת האווירה הטובה שהייתה. ההרגשה הייתה שלא פחות מאשר תרמנו לביטחון המדינה, קיבלנו אנחנו בכך שנחשפנו לבעיה המרכזית של מדינת ישראל והיא יחסה עם הרשות הפלשתינאית ועם עשרות אלפי הפלשתינאים שרובים מחפשים פרנסה בלבד ומיעוטם מפגעים בפוטנציה. אפשר לקבל מושג על המאמץ האדיר שעושים כוחות הביטחון על זרועותיהם השונות למנוע כניסת מתאבדים ומכוניות תופת. היום אני מבין יותר את המצבים הבלתי אפשריים של חיילים צעירים שצריכים לקבל החלטות בנוגע לאוכלוסייה הפלשתינאית (נשים בהריון, ילדים, זקנים וכו'). שרות זה לאורך זמן דורש מהם כוחות פיזיים ונפשיים רבים.

כמובן שלפרויקט מוזמנות להתנדב גם נשים - שוויון ההזדמנויות.

אני קורה לכל מי שיכול - להתנדב לפרויקט. זה לא מסוכן כפי שאפשר לחשוב, אם כי זה לא חברת ביטחון.

רענן פורת - קיבוץ דן

חנאכה חא האר!

תהלוכת הלפידים יוצאת לדרך
ביום ראשון נר ראשון של חנאכה
בשעה - 18.00 ממגרש הכדור-סל.
לפידים יסופקו לכל מי שיחסר.
אחרי התהלוכה
ניפגש בחדר-האוכל
להדלקת נר ראשון של חנאכה.
נשיר שרים ונאכל סופגניות.

חא אורים שמח!

איריס וולפין / בשם צוות חנאכה.

"Lord, make my words soft and tender for tomorrow I may have to eat them"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues since nov.1999

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page - News of KH in pictures

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!